

vi ikke kunne stubbe til Side, hvad enten vi høre til Højre eller til Venstre eller til de mere yderliggaaende Fraktioner. Vi maa være glade ved, at disse Spørgsmaal kunne faa en saadan Afgørelse, et saadant Fundament, at de mange sørgelige Strejfer og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, som Tab af Benge for Arbejdsbyerne, kunde undgaaes. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa Detailbestemmelserne i Forslaget, thi det vil jo blive det eventuelle Udvalgs Sag, og senere faa vi jo en 2den og en 3dje Behandling, hvor de enkelte Paragraffer kunne komme under udførlig Drøftelse. Jeg deler fuldkommen Anskuelse med den sidste ærede Taler, som fremhævede, at Forholdet mellem Arbejderne og Kapitalen, som giver Afgang til Arbejde, er et andet end tidligere, og maa betragtes paa en anden Maade end tidligere, men at gaa saa vidt som det ærede Medlem, at forlange, at Husmoderen lige saa vel skal have Studsmaalsbog som Tjenestepigen, turde dog være at gaa for vidt. Det var naturligvis heller ikke det ærede Medlems Mening, thi det er ugørligt. Hvem skulde f. Eks. give en Husmoder Unbefaling? Desuden vide vi jo, at Tjenestepigen, der søger Stilling, ved meget godt, hvorledes Tjenestepigerne ere stillede i det Hus, der er Tale om; det faar hun at vide, før hun søger Stillingen. En Husmoder er meget vanskeligere stillet, thi hun har ingen Garanti for, hvorledes vedkommende Pige er. Selv om en Pige har tjent i 3 eller 5 Aar paa et Sted, og har været meget villig under disse Forhold, kan hun maaske vise sig modvillig i en ny Kondition. Husmoderen har nu saa meget mindre Garanti, som det er forbudt i Studsmaalsbogen at skrive nedsettende Ting om en Pige; man maa kun anføre, at hun har tjent fra den Tid til den Tid, saa at Studsmaalsbogen har i Virkeligheden intet at sige. Det var kun denne ene Tanke, der var i Stand til at vække mit Smil, som straks blev bemærket af min meget opmærksomme Sagtager, den sidste ærede Taler. Saasnart der kommer et lille Kvæb fra Rigsdagsmanden fra Lyngby, saa er det ærede Medlem straks oppe, tager fat deri og siger, hvorledes han skal bære sig ad. Ja, det kan jo for saa vidt være naturligt, som han eventuelt kan blive en af mine Vælgere. Jeg takker ham for øvrigt for hans overordentlige Opmærksomhed for min Person, og jeg skal ved Lejlighed se at gøre Genæld. Jeg skal slutte med paa det varmeste at anbefale Sagen til moden Overvejelse i et Udvalg, som jeg haaber, om jeg end ikke tør vente det, vil arbejde saa flittigt og saa

hurtigt, at Sagen kan blive endt endnu i denne Samling.

Forslagsstilleren (Bramsen): Ja, jeg har forslaaet den ærede Indenrigsministers Udtalelser i Gaar som en Apologi for, at han ikke selv hidtil er fremkommet med Lovforslag i denne Retning, men da jeg ikke har rettet nogen Bøbrejdelse til ham i den Anledning, og det heller ikke er mig bekendt, at nogen anden her i Tinget har gjort det, skal jeg ikke komme videre ind paa dette Punkt, saa meget mindre som den højtærede Indenrigsminister jo i Gaar har udtalt, at han ansaa Justitsministeren for at være den, under hvis Resjort denne Lov maa siges især at henhøre. Naar imidlertid den højtærede Indenrigsminister har dvælet ved de paa-gældende Kommuners Forpligtelser ifølge § 1, maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan forstaa denne Udtalelse, thi der paalægges jo netop ikke Sogneskommunerne nogen som helst Forpligtelser efter § 1, medmindre Indenrigsministeriet selv beslutter, at en Arbejdsret skal oprettes. Da den højtærede Indenrigsminister i Gaar lagde saa megen Vægt paa dette Punkt, og jeg i Dag i Hovedstadens Blade ser det gentaget, om de store Byrder, der skulle lægges paa Landkommunerne ved denne Lov, hvilket nærmest maa forstaaes som meget store pefunicære Byrder, har jeg dog villet betone, at der aldeles ikke paalægges Kommunerne nogen Byrde i Henhold til § 1, medmindre den højtærede Indenrigsminister selv er enig i, at der overhovedet paa vedkommende Sted skal oprettes en Arbejdsret. I saa Fald bestaar Byrden efter § 1 alene i, at Kommunalbestyrelsen skal gøre Forslag til en Vedtægt, og hvis saa Ministeren finder, at den ikke duer, kan han skrive en anden; det synes jeg ikke er nogen næneværdig Byrde. Da den højtærede Minister imidlertid ikke er til Stede, ønsker jeg ikke nærmere at komme ind paa de Bemærkninger, som hans korte Udtalelser ellers vilde have givet mig Anledning til. Det samme — Fraværelsen — er jo Tilfældet med den højtærede Justitsminister; men han har været her i Dag og har udtalt sin Vælgelse til mig over, at han sandsynligvis ikke vilde kunne være til Stede under hele Forhandlingen, og han har udtalt sig sympatetisk til mig om Sagen. Og jeg maa tilstaa, at jeg er noget overrasket over, at det ærede Medlem fra Nykøbing (Korsgaard) har skildret Ministeren, som om han stillede sig saa særdeles passiv og ligegyldig over for denne Sag. Det forekommer mig nemlig, at naar man har hørt og læst hans Udtalelser, saa-